

Súd: Okresný súd Bratislava V
Spisová značka: 41C/7/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 0018201866
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Moskvičová PhD.
ECLI: ECLI:SK:OSBA5:2019:0018201866.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava V, sudkyňou JUDr. Máriou Moskvičovou, PhD., v spore žalobcu: Q.. T. W., nar. XX.XX.XXXX trvalo bytom: A. 7, A., právne zastúpeného: JELENČÍK A PARTNERI, advokátska kancelária, s.r.o. so sídlom: Doležalova 7, Bratislava proti žalovanej: News and Media Holding a.s., IČO: 47 256 281 so sídlom: Einsteinova 25, Bratislava právne zastúpený: SCHWARZ advokáti s.r.o., so sídlom: Podbrezovská 40, Bratislava, o uverejnenie opravy, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný v najbližšom printovom vydaní týždenníka Plus 7 dní, pripravovanom po nadobudnutí právoplatnosti tohto rozsudku, uverejniť na rovnocennom mieste a rovnakým písmom ako bolo uvedené skutkové tvrdenie, že „sa T. W. k matke svojich detí príliš štedro nezachoval a na pojednávaní sa naťahoval aj o výživné na maloleté deti - XX-ročného C. a X-ročnú K.“ zverejnené dňa 8. februára 2018 v článku s názvom „Rozvod“ v printovom vydaní týždenníka Plus 7 dní číslo 6/2018 na strane 118, opravu nasledovného znenia:

„Oprava

Vo vydaní týždenníka Plus 7 dní z dňa 8. februára 2018 bolo na strane 118 v článku nazvanom Rozvod uverejnené skutkové tvrdenie, že T. W. sa na pojednávaní o rozvod manželstva naťahoval o výživné na svoje maloleté deti. Toto skutkové tvrdenie je nepravdivé. Pravdivé skutkové tvrdenie je, že v otázke výživného T. W. v plnom rozsahu a bez výhrad súhlasil s návrhom matky maloletých detí.“

II. Žalobcovi sa priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov konania vo výške 100 % o výške ktorých bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným Uznesením.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa prostredníctvom právneho zástupcu žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 28.03.2018 domáhal aby tunajší súd vydal rozsudok, v ktorom žalovanému uloží povinnosť:

„Žalovaný je povinný v najbližšom printovom vydaní týždenníka Plus 7 dní, pripravovanom po nadobudnutí právoplatnosti tohto rozsudku, uverejniť na rovnocennom mieste a rovnakým písmom ako bolo uvedené skutkové tvrdenie, že „sa T. W. k matke svojich detí príliš štedro nezachoval a na pojednávaní sa naťahoval aj o výživné na maloleté deti - XX-ročného C. a X-ročnú K.“ zverejnené dňa 8. februára 2018 v článku s názvom „Rozvod“ v printovom vydaní týždenníka Plus 7 dní číslo 6/2018 na strane 118, opravu nasledovného znenia:

„Oprava

Vo vydaní týždenníka Plus 7 dní z dňa 8. februára 2018 bolo na strane 118 v článku nazvanom Rozvod uverejnené skutkové tvrdenie, že T. W. sa na pojednávaní o rozvod manželstva naťahoval o výživné na

svoje maloleté deti. Toto skutkové tvrdenie je nepravdivé. Pravdivé skutkové tvrdenie je, že v otázke výživného T. W. v plnom rozsahu a bez výhrad súhlasil s návrhom matky maloletých detí.“

2. Žalobca svoju žalobu odôvodnil tým, že dňa 08.02.2018 vyšlo printové číslo 6/2018 týždenníka Plus 7 dní, kde bol na stranách 118 a 119 zverejnený článok s názvom „Rozvod“, v ktorom bol pán Q.. T. W., narodený XX.XX.XXXX, trvale bytom A. 7, XXX XX A., presne identifikovaný a to tak menom a priezviskom, ako aj dvoma farebnými fotografiami. V súvislosti so žalobcom sa v Článku uvádza mimo iného aj nasledovné skutkové tvrdenie, že „sa T. W. k matke svojich detí príliš štedro nezachoval a na pojednávaní sa naťahoval aj o výživné na maloleté deti - XX-ročného C. a X-ročnú K.“ F. XX.XX.XXXX sa na Okresnom súde Bratislava V uskutočnilo prvé pojednávanie vo veci rozvodu manželstva žalobcu s pani K. W. a s tým aj obligatórne spojené konanie o úpravu pomerov manželov k ich dvom maloletým deťom na čas po rozvode a určenie výživného, na ktorom bolo manželstvo aj rozvedené a okresný súd schválil dohodu rodičov, pričom celé súdne konanie prebehlo kultivovane, a bez akýchkoľvek nezhôd či konfliktov medzi jeho účastníkmi. Žalobca po zverejnení Článku požiadal prostredníctvom doporučenej listovej zásielky žalovaného o uverejnenie opravy podľa § 7 zákona č. 167/2008 Z. z. o periodickej tlači a agentúrnom spravodajstve a o zmene a doplnení niektorých zákonov (v ďalšom texte len ako “zákon 167/2008“) v znení uvedenom v petite žaloby. Žiadosť o uverejnenie opravy bola žalovanému doručená dňa 05.03.2018, napriek tomu si však svoju povinnosť nesplnil, keď žalobcom požadovanú opravu nezverejnil. Žalobca následne vo svojej žalobe v súvislosti s právnym posúdením uviedol, že žalovaný zverejnil v Článku nepravdivé skutkové tvrdenie, že „sa T. W. k matke svojich detí príliš štedro nezachoval a na pojednávaní sa naťahoval aj o výživné na maloleté deti XX-ročného C. a X-ročnú K.“ Žalobca sa však na žiadnom pojednávaní a o žiadne výživné na svoje maloleté deti nenaťahoval, nehádal a ani návrh matky maloletých detí nijako nespochybňoval; naopak, v plnom rozsahu a bez výhrad súhlasil s návrhom matky maloletých detí na určenie výšky výživného pre ich maloleté deti. Z dôvodu uvedeného nepravdivého skutkového tvrdenia týkajúceho sa osoby žalobcu, ako aj riadne doručenej žiadosti o opravu od žalobcu, bolo povinnosťou žalovaného požadovanú opravu uverejniť a to v printovom týždenníku Plus 7 dní, na rovnocennom mieste a rovnakým písmom, akým bolo uverejnené predmetné nepravdivé skutkové tvrdenie v Článku, spolu s označením, že sa jedná o opravu a to do ôsmich dní odo dňa doručenia predmetnej žiadosti o uverejnenie opravy alebo v najbližšom vydaní týždenníka Plus 7 dní. Vzhľadom k tomu, že si žalovaný túto svoju zákonnú povinnosť nesplnil, má žalobca nárok na to, aby povinnosť uverejniť túto opravu uložil žalovanému súd a zároveň žiadal aj o náhradu trov konania vo výške 100 %.

3. Žalovaný sa na základe uznesenia tunajšieho súdu č. k. 41C/7/2018 - 28 zo dňa 22.05.2018 na preukázanie procesnej obrany k žalobe písomne vyjadril elektronickým podaním doručeným tunajšiemu súdu dňa 14.06.2018 v ktorom uviedol, že nároky uplatňované žalobcom v tomto konaní neuznáva, a to ani v časti a žalobu a uplatnenie nárokov v nej obsiahnutých považuje za neopodstatnené. K žiadosti žalobcu o uverejnenie opravy žalovaný uvádza, že nemal povinnosť uverejniť opravu, a to z dôvodu, že neboli splnené zákonné predpoklady pre uverejnenie opravy v zmysle ustanovení § 7 zákon 167/2008, nakoľko žiadosť o uverejnenie opravy žalobcu zo dňa 27.02.2018 a v nej navrhované znenie opravy žalobcu smerovalo voči hodnotiacemu úsudku. Žalovaný má za to, že napadnutý výrok je hodnotiaci úsudok, nakoľko je zjavné, že je v ňom vyjadrený názor autorky Článku týkajúceho sa rozvodu žalobcu s pani K. W.. Podľa názoru žalovaného, predmetné zjavne vyplýva aj z použitých výrazov „naťahoval sa“ či „príliš štedro nezachoval“, pričom vyjadrujú iba to, že výživné pre maloleté deti žalobcu bolo predmetom konania vo veci rozvodu žalobcu s pani K. W.. Predmetom práva na opravu je v zmysle ust. § 7 ods. 1 zákona 167/2008 nepravdivé skutkové tvrdenie o osobe, na základe ktorého možno osobu presne určiť. Z uvedeného ustanovenia vyplýva, že právo na opravu nemôže smerovať voči hodnotiacim úsudkom, ale iba voči skutkovým tvrdeniam uverejneným v periodickej tlači. Skutočnosť, že predmetom tlačovej opravy nemôžu byť hodnotiace úsudky potvrdil aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku sp. zn. 5 Cdo/55/2008 zo dňa 25.02.2009, keď vyslovil názor, že: „je potrebné dôsledne rozlišovať medzi tvrdeniami, ktoré možno hodnotiť z hľadiska pravdivosti (nepravdivosti) a hodnotiacimi úsudkami (kritikou, názormi). Hodnotiace úsudky nemôžu byť nepravdivé alebo pravdu skresľujúce a preto ani nemôžu byť predmetom tlačovej opravy. Vzhľadom na vyššie uvedené žalovaný navrhuje, aby súd žalobu v plnom rozsahu zamietol a zaviazal žalobcu na náhradu trov konania.

4. Žalobca prostredníctvom právneho zástupcu v replike doručenej tunajšiemu súdu dňa 19.07.2018 uviedol, že z vyjadrenia, že,„... sa T. W. k matke svojich detí príliš štedro nezachoval a na pojednávaní sa naťahoval aj o výživné na maloleté deti - XX-ročného C. a X-ročnú K.“ je podľa žalobu úplne zrejmy

celý kontext vyjadrenia žalovaného, pričom podstatné pre toto konanie je vyjadrenie žalovaného, že sa žalobca na pojednávaní o rozvod manželstva naťahoval o výživné na svoje maloleté deti. To, či výživné, na ktorom sa rodičia dohodli, je príliš štedré alebo nie, t. j. hodnotiaci úsudok žalovaného, nie je predmetom tohto konania, pretože o opravu uvedeného žalobca nikdy nežiadal. Žalobca žiada o opravu tvrdenia žalovaného, že žalobca „na pojednávaní sa naťahoval aj o výživné na maloleté deti“, čo predstavuje skutkové tvrdenie, pričom je bez právneho významu aký jazykový prostriedok na toto skutkové tvrdenie žalovaný použil. „Občecne aplikované vodítko pro klasifikaci výroků však neexistuje. Jisté vodítko poskytuje rozsudek ve věci Andreescu proti Rumunsku, kde ESLP konstatoval, že svoji roli hraje okolnost, že mluvčí neprezentuje určitá skutočnosti jako jistoty, ale vyjadřuje pouze pochybnosti či podezření, a že jeho snahou bylo v dobré výře informovat veřejnost o věci obecného zájmu. Na druhé straně ESLP akceptoval, že za určitých okolností lze za skutková tvrzení považovat i výroky vo formě sledu otázek (Pedersen a Baadsgaard proti Dánsku, rozsudek velkého senátu, § 76). Rozdíl mezi hodnotovým soudem a skutkovým tvrzením spočívá v tom, že pravdivost skutkového tvrzení lze prokázat, zatímco u hodnotového soudu to učinit nelze. Žalovaný v súvislosti s výživným či súdnym pojednávaním ponúka nepravdivé skutkové tvrdenia („handrkoval sa o alimenty“, „naťahoval sa o výživné“), ktoré následne podrobuje hodnotiacemu úsudku („nezachoval sa príliš štedro“). Pravdivosť predmetných skutkových tvrdení mal žalovaný možnosť preukázať, jeho hodnotiaci úsudok žalobca nijako nenamieta. Spojenie naťahovať sa má v Slovenskom jazyku pomerne mnoho významov, ale v danom kontexte je pri použití zdravého rozumu úplne zrejmé, že ním mal žalovaný na mysli význam zodpovedajúci synonymu hádať sa, škriepiť sa, sporiť sa. Žalovaný vo svojom vyjadrení k žalobe ďalej uvádza, že „napadnutý Výrok je hodnotiaci úsudok, nakoľko je zjavné, že je v ňom vyjadrený názor autorky Článku týkajúceho sa rozvodu žalobcu s pani K. W.. Podľa názoru žalovaného, predmetné zjavne vyplýva aj z použitých výrazov „naťahovať sa“ či „príliš štedro nezachoval“, pričom vyjadrujú iba to, že výživné pre maloleté deti žalobcu bolo predmetom konania vo veci rozvodu žalobcu s pani K. W.“ Aj v tomto krátkom odseku svojho vyjadrenia však žalovaný zavádza a to hneď na viacerých miestach. Po prvé, vyjadrenie „príliš štedro nezachoval“ nie je predmetom tohto konania a to, že sa jedná o hodnotiaci úsudok, hoc bez akéhokoľvek pravdivostného základu, je úplne zrejmé, a v tejto právnej veci aj bez akéhokoľvek významu. Po druhé, žalovaný tiež tvrdí, že sa jedná o „názov autorky Článku“, pričom si očividne neuvedomil, ako znie celá predmetná veta z Článku a to, že „Podľa našich informácií sa T. W. k matke svojich detí príliš štedro nezachoval a na pojednávaní sa naťahoval aj o výživné na maloleté deti - XX-ročného C. a X-ročnú K.“. Tu sa úplne očividne o žiadny názor autorky Článku nejedná, sama autorka čitateľom podľa vlastných slov sprostredkúva údajné informácie. Po tretie, predmetom Článku rozhodne nie je informácia, že výživné pre maloleté deti žalobcu bolo predmetom konania vo veci rozvodu žalobcu s pani K. W., čo je notoricky známa skutočnosť vyplývajúca priamo z § 24 ods. 1 zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine. Pokus vyvinúť sa z absolútne nepravdivého a hanlivého tvrdenia o osobe žalobcu konštrukciou, že vlastne išlo len o informáciu o predmete rozvodového konania je vyslovene nedôstojný a je prejavom takého dešpektu žalovaného k okresnému súdu aj k žalobcovi, aký na jeho strane indikuje úplnú stratu zábran a zmyslu pre základnú slušnosť. Žalobca sa nijako nebráni výsluchu pani V., avšak považuje tento dôkaz za nadbytočný, pretože žalovaný podľa § 151 ods. 1 CSP výslovne nepoprel žalobcovu skutkové tvrdenie z jeho žaloby, že „okresný súd schválil dohodu rodičov, pričom celé súdne konanie prebehlo kultivovane, a bez akýchkoľvek nezhôd či konfliktov medzi jeho účastníkmi.“ Tým sa uvedené skutkové tvrdenie stalo pre toto konanie nesporným a akékoľvek dokazovanie v tomto smere je nadbytočné. Žalovaný svojim vyjadrením k žalobe vymedzil spornosť medzi sporovými stranami v tomto konaní tak, že namietané tvrdenia, ktorých opravy sa žalobca domáhal, žiada posúdiť ako hodnotiace úsudky. Sporná je teda vec už „len“ v otázke právneho posúdenia tvrdení, ktorých opravy sa žalobca domáhal, a nie dokazovania skutkového stavu. Ten je s ohľadom na znenie žaloby a § 149 v spojení s § 151 ods. 1 CSP už nesporne daný. Na základe uvedených dôvodov považuje žalobca argumentáciu žalovaného za nesprávnu a účelovú a v plnom rozsahu zotrváva na svojom žalobnom návrhu.

5. Žalovaný prostredníctvom právneho zástupcu v duplike doručenej tunajšiemu súdu dňa 18.09.2018 uviedol, že predmetom žaloby je článok s názvom „Rozvod“ zverejnený v týždenníku Plus 7 dní na str. 118 a 119 dňa 08.02.2018, ktorý podľa názoru žalobcu obsahuje nasledujúce nepravdivé skutkové tvrdenie: „... sa T. W. k matke svojich detí príliš štedro nezachoval a na pojednávaní sa naťahoval aj o výživné na maloleté deti - XX-ročného C. a X-ročnú K.“ Žalobca vo Vyjadrení vychádza z premisy, že Výrok predstavuje skutkové tvrdenie, na základe čoho následne rozporuje aj jazykový prostriedok, akým žalovaný Výrok uverejnil, t. j. rozporuje akú spravodajskú techniku žalovaný použil, keď uvádza: „Žalobca žiada o opravu tvrdenia žalovaného, že žalobca „na pojednávaní sa naťahoval aj o výživné na maloleté deti“, čo predstavuje skutkové tvrdenie, pričom je bez právneho významu aký

jazykový prostriedok na toto skutkové tvrdenie žalovaný použil. V súvislosti s voľbou spravodajskej techniky dáva žalovaný do pozornosti súdu rozhodnutie ESLP vo veci Jersild proti Dánsku z roku 1984 a Bergens, Ridende a ďalší proti Nórsku z roku 2000, v ktorých súd výslovne konštatoval, že „Voľba spravodajskej techniky je výlučným oprávnením tlače, pričom žiadna tretia osoba ani žiaden súd nemôže nahradiť novinárov pri stanovení spravodajskej techniky, ktorú majú použiť“. Žalovaný opakovane odmieta argumentáciu žalobcu, že Výrok predstavuje skutkové tvrdenie a dodáva, že okrem skutočnosti, že žalovaný považuje Výrok za hodnotiaci úsudok autorky článku, Výrok predstavuje len istú formu zjednodušenia, resp. predstavuje upustenie od formálnych (odborných) výrazov, ktoré sprevádzajú súdne konanie. Žalovaný použil túto mieru zjednodušenia v dôsledku toho, že periodikum vydávané žalovaným, v ktorom bol Výrok uverejnený, je určené pre informovanie širokej verejnosti a nie úzkej skupiny ľudí pohybujúcej sa v odborných kruhoch. V kontexte použitia zjednodušenia zo strany médií poukazuje žalovaný na Nález Ústavného súdu Českej republiky, sp. zn. I. ÚS 156/99 zo dňa 08.02.2000, v ktorom súd uviedol: „Podľa názoru Ústavného soudu je nutno respektovat určitá specifika běžného periodického tisku, určeného pro informování nejširší veřejnosti (na rozdíl např. od publikací odborných), který v určitých případech musí - především s ohledem na rozsah jednotlivých příspěvků a čtenářský zájem - přistupovat k určitým zjednoduším, a nelze bez dalšího tvrdit, že každé zjednodušení (či zkrácení) musí nutně vést k zásahu do osobnostních práv dotčených osob. Lze tedy stěží tvrdit na naprosté přesnosti skutkových tvrzení a klást tak na novináře - ve svých důsledcích - nespílitelné nároky.“ S odkazom na vyššie uvedené, žalovaný odmieta výklad slovného spojenia „naťahovať sa“ uvedený žalobcom vo Vyjadrení a hľadanie významu tohto slovného spojenia považuje v kontexte vyššie uvedeného za neúčelné, nakoľko daný výraz predstavuje len zjednodušenie. Žalobca ďalej vo Vyjadrení napáda aj skutočnosť, že Výrok predstavuje vyjadrenie názoru autorky článku, keď uvádza: „Po druhé, žalovaný tiež tvrdí, že sa jedná o „názor autorky Článku“, pričom si očividne neuvedomil, ako znie celá predmetná veta z Článku a to, že „Podľa našich informácií sa T. W. k matke svojich detí príliš štedro nezachoval a na pojednávaní sa naťahoval aj o výživné na maloleté deti - XX-ročného C. a X-ročnú K.“. Tu sa úplne očividne o žiadny názor autorky Článku nejedná, sama autorka čitateľom podľa vlastných slov sprostredkúva údajné informácie. S citovaným tvrdením žalobcu žalovaný nemôže súhlasiť a žalovaný opakovane vyzdvihuje, že uvedené tvrdenie predstavuje hodnotiaci úsudok autorky Článku utvorený práve na základe jej poskytnutých informácií. Taktiež je nutné odmietnuť aj tvrdenie, že autorka sprostredkúva „údajné“ informácie, keďže ako žalovaný uviedol vo svojom vyjadrení k žalobe zo dňa 14.06.2018, význam slovného spojenia „naťahovať sa“ bol v kontexte Článku použitý len na poukázanie na skutočnosť, že predmetom súdneho konania bolo aj výživné na maloleté deti, čo ako uviedol žalovaný vyššie, široká verejnosť, ktorej je periodikum určené, nemusí nutne vedieť. Zároveň žalovaný v tomto bode poukazuje na obsah zápisnice o pojednávaní zo dňa 05.02.2018, sp. zn. 18P/50/2017, ktorú žalobca priložil k Vyjadreniu a ktorej znenie nepochybne naznačuje, že predmetom súdneho konania bolo aj určenie výživného na maloleté deti, čo nepochybne preukazuje, že Výrok ako hodnotiaci úsudok má základ v skutočných dejoch. V jednej z posledných častí Vyjadrenia žalobca úplne nepochopiteľne označuje postup žalovaného za „úplnú stratu zábran a zmyslu pre základnú slušnosť“ a za „prejav dešpektu žalovaného k okresnému súdu aj k žalobcovi“. Takéto tvrdenia žalobcu žalovaný výsostne odmieta a uvádza, že uverejnením Článku žalovaný nemal v úmysle prejavovať dešpekt k osobe žalobcu a v žiadnom prípade by si nedovoliť prejavovať dešpekt k Okresnému súdu Bratislava V, a to žiadnou formou. Vzhľadom na vyššie uvedené žalovaný navrhuje, aby súd rozhodol tak, ako je uvedené vo vyjadrení žalovaného k žalobe, t.j. aby súd žalobu v plnom rozsahu zamietol a zaviazal žalobcu na náhradu trov konania žalovaného.

6. V podaní doručenom tunajšiemu súdu dňa 08.11.2018 žalobca už len v krátkosti zareagoval na vyjadrenie žalovaného zo dňa 14.09.2018. Žalobca v tomto svojom podaní v podstate opätovne zopakoval, že žalovaný o ňom v printovom vydaní týždenníka Plus 7 dní zo dňa 08.02.2018 na strane 118 v článku nazvanom Rozvod uverejnil nepravdivé skutkové tvrdenie, nakoľko žalobca sa o výživné na jeho maloleté deti nikdy, nijakým spôsobom a v žiadnom rozsahu nehandrkoval, nenatáhoval ani ho nijako nespochyboval. Žalobca sa snažil protiprávny stav, spôsobený konaním žalovaného, napraviť postupom takpovediac de minimis, keď žalovaného včas a riadne požiadal o opravu. Z následného konania žalovaného je však nepochybne, že ten nemal a očividne ani naďalej nemá záujem svoje protiprávne konanie napraviť. Z uvedeného dôvodu bol žalobca nútený iniciovať aj druhé súdne konanie v súvislosti s predmetným článkom a to konanie na ochranu svojich osobnostných práv, ktoré je vedené na Okresnom súde Bratislava V pod spis. zn. 7C/32/2018.

7. Na pojednávaní konanom dňa 29.05.2019 zástupcovia strán sporu zotrvali na obsahu svojich písomných podaní. Právny zástupca žalobcu ďalej uviedol, že aj napriek enormnej snahe žalobcu uzavrieť celú vec mimosúdne, vďaka neochote žalovaného bol nútený uplatniť svoj nárok súdnou cestou. Žalovaný vo svojom týždenníku Plus sedem dní s čítanosťou 330 tisíc ľudí, ako to žalovaný deklaruje na svojom webovom sídle, uverejnil nepravdivé skutkové tvrdenia o žalobcovi, že na pojednávaní sa naťahoval aj o výživné na mal. deti XX roč. C. a X roč. K.. Procesná obrana žalovaného o tom, že uvedené predstavuje len hodnotiaci úsudok pri ktorom nemožno dokazovať pravdivosť resp. nepravdivosť je nesprávna, čo žalobca aj preukázal relevantnými dokladmi, a to zápisnicou z rozvodového konania, či vyhlásením bývalej manželky. Uvedené tvrdenie žalovaného taktiež nemožno označiť len za informáciu, že predmetom rozvodového konania bola aj otázka výživného, čo žalobca nikdy nenapádal, naopak žalovaný verbálne priamo zaútočil na osobu žalobcu, narážajúc na jeho skúposť k vlastným deťom a neochote platiť im výživné. Návrh na doplnenie dokazovania výsluchom autorky článku čo navrhol žalovaný, považoval za nehospodárne a zbytočné, pretože tento výsluch k rovnakému skutkovému tvrdeniu žalovaný už realizoval a to v konaní na tunajšom súde k sp. zn. číslo konania 7C 32/2018. Aj vzhľadom na tento výsluch aj vzhľadom na vedomosti zákonnej pani sudkyňi, ktorá bola zákonnou sudkyňou v rozvodovej veci a pamätá si na toto jediné pojednávanie v tejto veci žiadal, aby súd ďalšie návrhy žalovaného na dokazovanie nepripustil. Právna zástupkyňa žalovaného okrem iného uviedla, že žalovaný nemal povinnosť uverejniť opravu a to z dôvodu, že neboli splnené zákonné záležitosti v zmysle § 7 Zákona 167/2008 nakoľko žiadosť žalobcu zo dňa 27.2.2018 a v nej navrhované znenie opravy, smerovalo proti hodnotiacemu úsudku. Žalovaný je stále názoru, že výrok je hodnotiaci úsudok, nakoľko je zjavné, že je v ňom vyjadrený názor a hodnotenie priebehu rozvodového pojednávania žalobcu s pani K. W. a to vychádzajúc z informácii, ktoré poskytol autorke článku jej zdroj. Ak by teda súd mal za to, že napádaný výrok nie je hodnotiacim úsudkom, ale skutkovým tvrdením jeho pravdivosť navrhol dokázať prostredníctvom výsluchu autorky článku V. V..

8. Súd na pojednávaní vykonal dokazovanie, prednesom právnych zástupcov oboch sporových strán, podaniami sporových strán a listinnými dôkazmi založenými v spise a to: kópiou týždenníka PLUS 7 dní z 8.2.2018 (č.l. 5-6), doručenkou (č.l. 7), Zápisnicou o pojednávaní č.k. 18P/50/2017-54 (č.l. 41-43), spisom sp. zn. 7C/32/2018 a zistil tento skutkový a právny stav:

9. Žalovaný v printovom vydaní týždenníka Plus 7 dní číslo 6/2018 zo dňa 08.02.2018 na stranách 118 a 119 s názvom Rozvod zverejnil článok v ktorom uviedol skutkové tvrdenie, podľa ktorého sa žalobca na pojednávaní o rozvod manželstva naťahoval o výživné na svoje maloleté deti. Žalobca sa následne podľa ustanovenia § 7 ods. 1 Zákona 167/2008 podaním zo dňa 27.02.2018 u žalovaného domáhal uverejnenia opravy v znení uvedenom v petite žaloby. Nakoľko žalovaný si svoju povinnosť nesplnil a žalobcom požadovanú opravu nezverejnil, žalobca sa v zmysle ustanovenia § 10 ods. 3 vyššie uvedeného zákona domáhal uverejnenia opravy žalobou na súde.

10. Podľa čl. 17 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prieťahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb.

11. Podľa § 5 ods. 1 tlačového zákona ak tento zákon neustanovuje inak, za obsah periodickej tlače zodpovedá vydavateľ periodickej tlače a za obsah agentúrneho spravodajstva zodpovedá tlačová agentúra.

12. Podľa § 7 ods. 1 tlačového zákona ak periodická tlač alebo agentúrne spravodajstvo obsahuje nepravdivé skutkové tvrdenie o osobe, na základe ktorého možno osobu presne určiť, má táto osoba právo žiadať o uverejnenie opravy nepravdivého skutkového tvrdenia. Vydavateľ periodickej tlače a tlačová agentúra sú povinní opravu uverejniť bezodplatne.

13. Podľa § 7 ods. 2 tlačového zákona žiadosť o uverejnenie opravy sa musí doručiť vydavateľovi periodickej tlače alebo tlačovej agentúre do 30 dní odo dňa vydania periodickej tlače alebo zverejnenia agentúrneho spravodajstva, ktoré obsahuje nepravdivé skutkové tvrdenie, inak právo na opravu zaniká.

14. Podľa § 7 ods. 4 tlačového zákona vydavateľ periodickej tlače je povinný opravu uverejniť do ôsmich dní odo dňa doručenia žiadosti o uverejnenie opravy alebo v najbližšom vydaní periodickej tlače pripravovanom po doručení žiadosti o uverejnenie opravy.

15. Podľa § 7 ods. 5 tlačového zákona vydavateľ periodickej tlače a tlačová agentúra sú povinní opravu uverejniť tak, ako bola navrhnutá alebo dohodnutá so žiadateľom o uverejnenie opravy, v rovnakej periodickej tlači alebo agentúrnom spravodajstve, na rovnocennom mieste a rovnakým písmom, akým bolo uverejnené nepravdivé skutkové tvrdenie a s označením „oprava“. K uverejnenej oprave nemožno uverejniť žiadny ďalší súvisiaci text obsahujúci hodnotiaci úsudok, a to ani na inom mieste vydania periodickej tlače alebo agentúrneho spravodajstva.

16. Poľa § 10 ods. 2 tlačového zákona ak vydavateľ periodickej tlače alebo tlačová agentúra neuverejnia opravu, odpoveď alebo dodatočné oznámenie vôbec alebo ak nedodržia niektorú z podmienok na ich uverejnenie, rozhodne o povinnosti uverejniť opravu, odpoveď alebo dodatočné oznámenie na návrh osoby, ktorá o ich uverejnenie vydavateľa periodickej tlače alebo tlačovú agentúru požiadala, súd.

17. Podľa § 10 ods. 3 tlačového zákona návrh podľa odseku 2 sa musí podať na súd do 30 dní po uplynutí lehoty na uverejnenie opravy, odpovede alebo dodatočného oznámenia, inak právo domáhať sa na súde uverejnenia opravy, odpovede alebo dodatočného oznámenia zaniká.

18. Súd v prvom rade vo všeobecnosti poukazuje na to, že právo na opravu je prostriedkom obmedzenia slobody prejavu printových masmédií ustanovením povinnosti strieť prístup osôb dotknutých nepravdivým skutkovým tvrdením do masmédií. V súlade s čl. 26 ods. 4 Ústavy SR aj v súlade s čl. 10 Európskeho dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd je také obmedzenie legitímne, ak je nevyhnutné v demokratickej spoločnosti, pričom interpretácia „nevyhnutnosti“ je predurčená požiadavkou zdravého rozumu. Účelom práva na opravu vo vzťahu k slobode prejavu masmédií je náprava nepriaznivého názoru verejnosti na osobu, o ktorej bol v printových masmédiách uverejnený príspevok nezodpovedajúci skutočnosti a ktorý vznikol pod vplyvom tohto príspevku. Na dosiahnutie tohto účelu slúži zákonom určený prostriedok ktorým je povinnosť masmédií uverejniť požadovanú opravu v navrhnutom znení. Účelom práva na opravu je teda založiť povinnosť vydavateľa periodickej tlače alebo tlačovej agentúry uverejniť opravu za predpokladu, že sa právo na opravu uplatnilo v súlade s podmienkami stanoveným v tlačovom zákone.

19. Z formulácie ustanovenia § 7 ods. 1 tlačového zákona jednoznačne vyplýva, že právny inštitút práva na opravu slúži výlučne na ochranu jednotlivca voči skutkovým tvrdeniam uverejneným v printových masmédiách. Z uvedeného možno a contrario vyvodiť, že právo na opravu nemožno uplatniť voči hodnotiacim úsudkom masmédií. Skutkovým tvrdením sa vyslovuje fakt, ktorý objektívne a preukázateľne existuje nezávisle od toho, kto prejav vo forme skutkového tvrdenia urobil. Hodnotiacim úsudkom sa prejavuje názor (či vyslovuje sa myšlienka), pričom tento názor predstavuje osobný postoj nositeľa slobody prejavu k určitým faktom. V zásade ako vyplýva aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva existenciu faktov (skutkových tvrdení) možno preukázať (verifikovať), zatiaľ čo otázka pravdivosti hodnotiacich úsudkov nepripúšťa dôkazy. Aj keď hodnotiaci úsudok vzhľadom na svoj subjektívny charakter vylučuje dôkaz pravdy, musí vychádzať z dostatočného faktického základu (Jerusalem c. Rakúsko, rozsudok z 27. februára 2001). Z uvedeného vyplýva, že ak v konkrétnom prípade sú z hľadiska ústavnej akceptovateľnosti posudzované hodnotiace úsudky, tak je ochrana výrokov takéhoto charakteru z hľadiska slobody prejavu s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu intenzívnejšia ako v prípade uverejnenia faktov (skutkových tvrdení), ktoré sa môžu ukázať neskôr ako nepravdivé.

20. Z formulácie ustanovenia § 7 ods. 1 tlačového zákona možno takisto vyvodiť, že jedinou podmienkou vzniku povinnosti vydavateľa periodickej tlače a tlačovej agentúry uverejniť opravu - popri identifikovateľnosti osoby, ktorej sa zverejnené skutkové tvrdenia týkajú a popri uplatnení nároku na uverejnenie opravy je nepravdivosť zverejnených skutkových tvrdení. Právo na opravu teda vo svojej podstate slúži na odstránenie chyby v nepravdivom skutkovom tvrdení. Prostredníctvom práva na odpoveď sa oprávnená osoba môže brániť skutkovému tvrdeniu, ktoré sa dotýka cti, ľudskej dôstojnosti alebo súkromia fyzickej osoby, resp. názvu alebo dobrej povesti právnickej osoby. Odpoveďou sa také skutkové tvrdenie poprie, doplní, spresní alebo vysvetlí. Skutkové tvrdenie „dotýkajúce sa“ osoby môže byť pozitívne alebo negatívne. Inak povedané možno povedať, že právo na opravu slúži na odstránenie zlého dojmu, ktorý si verejnosť vytvorila alebo mohla vytvoriť o osobe, o ktorej masmédiá uverejnili nepravdivé informácie. Právo na opravu preto v zásade tiež vzniká iba tomu, kto má dôvod brániť sa pred skutkovým tvrdením, ktorá sa negatívne dotklo jeho osoby.

21. V súvislosti s vyššie uvedeným možno poukázať napr. na rozhodnutie Ústavného súdu SR ktorý v rozhodnutí zo dňa 06.02.2019 so spis. zn. II. ÚS 59/2018 uviedol, že „dôležitú úlohu v demokratickej spoločnosti plnia predovšetkým média, ktorých úlohou je šíriť informácie a myšlienky o veciach verejného záujmu. Ustanovenie čl. 10 dohovoru (podobne ako čl. 26 ústavy) chráni právo novinárov na šírenie informácií o veciach verejného záujmu za predpokladu, že konajú v dobrej viere a poskytujú spoľahlivé informácie v súlade s novinárskou etikou (napr. rozsudok veľkého senátu ESLP vo veci Pedersen a Baadsgaard proti Dánsku zo dňa 17.12.2004 č. 49017/99, bod 78). Sloboda prejavu sa môže dostať do konfliktu s inými, nemenej dôležitými základnými právami, ako sú právo na súkromie, česť či dôstojnosť. Jadrom ochrany ľudských práv je preto vždy snaha o maximalizáciu hodnôt slobody, rovnosti a dôstojnosti jednotlivcov, ktoré predstavujú určité spojené nádoby, kde nie je možná ich absolutizácia, ale len rozumné vyvažovanie (nález sp. zn. III. ÚS 351/2012 z 15. januára 2014 alebo nález sp. zn. III. ÚS 350/2014 z 24. januára 2017). Všetky základné práva a slobody sa chránia v takej miere a takom rozsahu, kým uplatnením jedného práva alebo slobody nedôjde k neprimeranému obmedzeniu, či dokonca popretiu iného práva alebo slobody (nález sp. zn. PL. ÚS 7/96 z 27. februára 1997). Inštitút práva na tlačovú opravu zakotvený v § 7 tlačového zákona predstavuje jednu z foriem obmedzenia slobody prejavu, a to pre účely ochrany práv iných osôb. Pri výklade § 7 tlačového zákona musí všeobecný súd nájsť spravodlivú rovnováhu medzi záujmami zainteresovaných osôb. Východisko mu poskytuje v prvom rade samotný zákonodarca, podľa ktorého sa ochrana prostredníctvom tlačovej opravy poskytuje len proti nepravdivým skutkovým tvrdeniam. Prostredníctvom tlačovej opravy teda nie je možné reagovať na hodnotiace úsudky ani na pravdivé skutkové tvrdenia. Rozdiel medzi hodnotiacim úsudkom a skutkovým tvrdením spočíva v zásade v tom, že pravdivosť skutkového tvrdenia je možné preukázať, zatiaľ čo pri hodnotiacom úsudku to možné nie je (rozsudok ESLP vo veci Lingens proti Rakúsku z 08.07.1986, č. 9815/82, bod 46). Samozrejme v niektorých prípadoch nie je možné jasne stanoviť hranicu medzi hodnotiacimi úsudkami a skutkovými výroky, a preto je každý prípad nutné posudzovať podľa konkrétnych okolností a na základe nich rozhodnúť, či danému výroku je treba poskytnúť ochranu.“

22. Z citovaných ustanovení tlačového zákona vyplýva, že súd musel najprv skúmať, či bola žalobcom zachovaná 30- dňová hmotnoprávna lehota upravená v ustanovení § 7 ods. 2 tlačového zákona a následne aj 30- dňová hmotnoprávna lehota na podanie žaloby na súd upravená v ustanovení § 10 ods. 3 tlačového zákona. Lehota podľa v § 7 ods. 2 tlačového zákona začína plynúť dňom, ktorý nasleduje po dni vydania periodickej tlače alebo zverejnenia agentúrneho spravodajstva obsahujúceho nepravdivé skutkové tvrdenie. V danom prípade bolo printové číslo 6/2018 týždenníka Plus 7 dní, kde bol na stranách 118 a 119 zverejnený článok s názvom „Rozvod“ obsahujúci napadnuté skutkové tvrdenie vydané dňa 08.02.2018, posledným dňom uvedenej 30- dňovej lehoty podľa § 7 ods. 2 tlačového zákona bol teda deň 12.03.2018. Nakoľko podanie žalobcu zo dňa 27.02.2018 označené ako „Žiadosť o uverejnenie opravy“ bolo žalovanému preukázateľne doručené dňa 05.03.2018 má tunajší súd za to, že lehota podľa § 7 ods. 2 tlačového zákona bola zachovaná. Pri skúmaní zachovania lehoty podľa § 10 ods. 3 tlačového zákona musel súd najprv určiť začiatok plynutia tejto lehoty. Zo vzájomnej súvislosti ustanovení § 7 ods. 4 a § 10 ods. 3 tlačového zákona vyplýva, že lehota podľa § 10 ods. 3 tlačového zákona začína plynúť dňom ktorý nasleduje po dni, kedy uplynula 8- dňová lehota vydavateľa periodickej tlače na uverejnenie opravy. V danom prípade bola žalobcova žiadosť o uverejnenie opravy doručená žalovanému dňa 05.03.2018, posledným dňom 8- dňovej lehoty na uverejnenie opravy bol preto deň 13.03.2018. Lehota na podanie žaloby na súd podľa ustanovenia § 10 ods. 3 tlačového zákona preto začala plynúť dňa 14.03.2018. Posledným dňom 30- dňovej lehoty na podanie žaloby na súd bol preto deň 12.04.2018. Nakoľko žalobca podal svoju žalobu na tunajšom súde dňa 28.03.2018 súd konštatuje, že lehota podľa ustanovenia § 10 ods. 3 tlačového zákona bola zachovaná.

23. Následne bolo potrebné aby súd preskúmal, či sú splnené podmienky podľa ustanovenia § 7 ods. 1 tlačového zákona t. j. či sa jedná o nepravdivé skutkové tvrdenia proti osobe ktorú možno presne určiť. Súd má za to, že podmienka identifikovateľnosti osoby voči ktorej sa zverejnené skutkové tvrdenia týkajú je v danom prípade splnená. Z predmetného článku možno bez akýchkoľvek pochybností vyvodiť, že napadnutý výrok sa týka žalobcu nakoľko ako tvrdí aj sám žalobca vo svojej žalobe, ten bol v predmetnom článku jasne identifikovaný menom a priezviskom ako aj dvoma farebnými fotografiami. Ďalej bolo potrebné aby tunajší súd určil, či napadnutý výrok predstavuje skutkové tvrdenie voči ktorému je právo na opravu možné uplatniť alebo, ako tvrdil vo svojich podaniach žalovaný, či ide o hodnotiaci úsudok. Súd má v danom prípade jednoznačne za to, že napadnutý výrok „sa T. W. k matke

svojich detí príliš štedro nezachoval a na pojednávaní sa naťahoval aj o výživné na maloleté deti XX-ročného C. a X-ročnú K.“ predstavuje skutkové tvrdenie. Napadnutý výrok predstavuje podľa názoru súdu objektívnu skutočnosť, ktorej pravdivosť možno dokazovaním potvrdiť alebo vyvrátiť. Nemožno sa preto ani stotožniť s tvrdením žalovaného uvedeným v jeho podaní zo dňa 14.06.2018, podľa ktorého z použitých výrazov „naťahoval sa“ či „príliš štedro nezachoval“ možno vyvodiť, že sa jedná iba o hodnotiaci úsudok, pretože uvedený výrok iba vyjadruje názor autorky článku na rozvod žalobcu s pani K. W.. V zmysle uvedeného má preto súd za to, že napadnutý výrok predstavuje skutkové tvrdenie voči ktorému je v zmysle ustanovenia § 7 ods. 1 tlačového zákona možné uplatniť právo na opravu. Pre úplnosť ešte súd dodáva, že napadnutý výrok sa takisto aj negatívne dotýka osoby žalobcu.

24. Pre posúdenie opodstatnenosti žalobcovej žaloby bolo napokon potrebné ustáliť, či je napadnuté skutkové tvrdenie pravdivé alebo nepravdivé. Po oboznámení sa s obsahom doložených listinných dôkazov ktorými sú zápisnica z pojednávania ktoré sa konalo na tunajšom súde dňa 05.02.2018 a čestné prehlásenie bývalej manželky žalobcu zo dňa 16.10.2018 možno konštatovať, že napadnuté skutkové tvrdenie podľa ktorého „sa T. W. k matke svojich detí príliš štedro nezachoval a na pojednávaní sa naťahoval aj o výživné na maloleté deti XX-ročného C. a X-ročnú K.“ je nepravdivé. Z obsahu uvedenej zápisnice vyplýva, že sa rodičia maloletých detí na úprave výkonu rodičovských práv a povinností dohodli ešte pred otvorením pojednávania, ako aj z čestného prehlásenia možno vyvodiť, že žalobca bez akýchkoľvek výhrad súhlasil s výškou výživného na maloleté deti navrhnutou jeho bývalou manželkou počas rozvodového konania. Uvedená skutočnosť okrem iného vyplýva napr. aj z vyhlásenia žalobcu zaznamenanom v uvedenej zápisnici zo dňa 05.02.2018 podľa ktorého „Pokiaľ ide o navrhovaný obsah RD mám za to, že za súčasných okolností a minimálne ďalšieho roka úprava výkonu rodičovských práv a povinností bude dostačujúca.“ V zmysle uvedeného má preto súd za to, že napadnutý výrok predstavuje nepravdivé skutkové tvrdenie ktoré sa negatívne dotýka osoby žalobcu.

25. Súd ešte poznamenáva, s poukazom na reálne vychádzajúcu skutočnosť, že zákonnou sudkyňou v poručenskej veci o rozvod manželstva a úpravu výkonu rodičovských práv a povinností sp. zn. 18P/50/2017 bola zákonnou sudkyňou sudkyňa, ktorá je zákonnou sudkyňou aj v tejto sporovej veci a po jej vypočutí si nahrávky zo súdneho registra vyššie uvedenej sp. zn., konštatujúc svoje predbežné právne posúdenie v tomto konaní, že poručenské pojednávanie prebiehalo kultivovane s vysokou mierou zodpovednosti rodičov k maloletým deťom bez akýchkoľvek hádok alebo škriepok či handrkovaní, alebo naťahovaní či dojednávani vo vzťahu k výživnému k maloletým a zaoberajúc sa úvahou písomne prednesenou žalobcom o strate zábran a zmyslu pre základnú slušnosť a prejav dešpektu žalovaného k okresnému súdu ako aj k sudcovi, sa prinajmenšom táto úvaha javí súdu s najvyššou mierou ako opodstatnená.

26. Súd návrh žalovaného na výsluch svedka a to autorky článku Mgr. V. V. s poukazom na hospodárnosť zamietol, nakoľko z obsahu spisu č.k. 7C/32/2018 a to zo zápisnice z pojednávania zo dňa 16.04.2019 (č.l. 117-118) jednoznačne vyplýva, že na pojednávaní pod sp. zn. 18P/50/2017 nebola prítomná (súd poznamenáva, že na tomto pojednávaní vychádzajúc zo zápisnice č.k. 18P/50/2017-54 zo dňa 05.02.2018 sa nezúčastnila žiadna verejnosť) a ku zdroju informácií o rozvode manželstva žalobcu sa dozvedela z utajeného „dôveryhodného“ zdroja, o ktorom či bol prítomný na pojednávaní nechcela konkretizovať a ktorého meno nechcela prezradiť apelujúc na etický kódex.

27. Vzhľadom na všetky skutočnosti a citované zákonné ustanovenia preto tunajší súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti toho rozhodnutia.

28. V rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, rozhodne súd aj bez návrhu o nároku na náhradu trov konania (§ 262 ods. 1 CSP). Žalobca bol v konaní úspešný v celom rozsahu a preto má právo na náhradu trov konania. O tomto nároku súd rozhodol podľa ustanovenia § 255 ods. 1 CSP, v zmysle ktorého, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

29. O výške náhrady trov bude v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozsudku na súde, proti ktorého rozsudku smeruje.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Exekúciu vykoná ten exekútor, ktorého v návrhu na vykonanie exekúcie označí oprávnený (§ 38 zák. č. 233/1995 Z.z.) a ktorého jej vykonaním poverí súd, ak osobitný predpis alebo tento zákon neustanovuje inak (§ 29 zákona č. 233/1995 Z.z.).